

Kringloop

Kringloop

Wim Pollen

Eerste uitgave november 2023

© Wim Pollen, november 2023

Kringloop, verhalen

Omslagontwerp: afbeelding internet

Foto auteur: privé archief

Drukwerk: Mijnbestseller.nl

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt zonder toestemming van de auteur (Email: polwi70@gmail.com of Instagram: pollenwim)

**Wat er geweest is, dat zal er *weer* zijn.
Wat er plaatsvindt, dat zal *weer* plaatsvinden.
Er is niets nieuws onder de zon.**

Prediker 1:9

Inhoud

Bovensmilde	7
Denny's	10
Koblenz	12
Pech	15
A day in the life	17
Prijs	20
Verhuizen	24
Voor en achter	27
Luistervink	30
Camas	32
Nicotine	35
De ontdekking	37
Snijzaal	40
Niet trots	43
Pronk	46
Zevenaar	48
Volgende verhaal	50
Kringloop	52
Hongerklop	123
Herinneringen aan een huis	126
Oreo	127
Gebruik van zintuigen	129
Consult	132
Elf steden	134
De ontmoeting	138
Al dente	140
Bergen	151
Jongen of meisje?	153
Recklinghausen	156

Bovensmilde

Het is 1971. Sinds enige maanden woont in een, uit twee straten bestaande, buitenwijk een aantal Molukse gezinnen.

Toen de militairen van het KNIL met hun gezinnen in 1951 vanuit Indië met de 'Kota Inten' in Rotterdam aankwamen, werd één vijfde van hen, zo'n 2500 personen, direct naar Drenthe getransporteerd en geïnterneerd in Kamp Schattenberg, het voormalige doorgangskamp Westerbork. Na 20 jaar is dit kamp gesloten. De Molukse gezinnen werden elders ondergebracht.

De meeste kinderen uit deze gezinnen zijn in Nederland geboren, maar na een leven lang in het kamp is zo'n straat in een dorp nog wat onwennig. De jongens hebben branie en doen stoer; zowel onderling als tegenover de meisjes uit de andere gezinnen. Maar hun zekerheid halen ze voornamelijk uit het groepsgevoel.

Door de oorspronkelijke bevolking van Bovensmilde worden de Molukkers bekeken met een mengeling van nieuwsgierigheid en argwaan. Zij zien samenscholende teenagers met pruikachtige kapsels, luidruchtig en provocerend. Zij zien kinderrijke gezinnen, de vaders werkloos in een fauteuil achter het raam. Bij het passeren van de huizen nemen ze exotische geuren waar, waarschijnlijk ontstaan in de keukens waar zich de veelal onzichtbare moeders met het koken van al even exotische gerechten bezighouden. De meesten van hen hebben nog nooit gekleurde mensen gezien. Op tv is iedereen wit of zwart. De meisjes zijn meestal wel mooi; tener met zwarte glanzende haren en diepbruine ogen.

Eén van die meisjes is Roosje Patudara. Zij staat op het balkon van hun huis te kijken naar een groepje oudere jongens. Ze kent hen allemaal. Ze ziet haar oudere broer Roy, die met zijn rug naar hun huis stiekem een sigaret staat te roken. Maar ze ziet ook David, die knappe goedlachse vriend. David durft alles, heeft zich nu zelfs uitgebreid geïnstalleerd op de motorkap van zijn snelle auto. Roosje wordt helemaal warm van binnen elke keer als zij David Latuhessi ziet; zij is smoorverliefd...

Het is 1975. Sinds enige maanden zijn Roosje en David getrouwd. Allebei hebben zij de idealen van hun vaders overgenomen. Een onafhankelijke Molukse staat was de KNIL-militairen beloofd toen zij naar Nederland waren verscheept. Voor een tijdelijk verblijf totdat de Republiek der Zuid-Molukken zou zijn gerealiseerd. Maar nu, 24 jaar later, is de belofte niet waargemaakt. De jonge generatie Molukkers radicaliseert in hun idealisme en bezint zich op acties; gewelddadige acties om brede aandacht te vestigen op hun idealen.

David wordt geïnspireerd door de film 'The Taking of Pelham One Two Three' uit 1974 en er wordt een kaping van een trein beraamd. Maar voor maximaal effect is een dubbele actie noodzakelijk, vindt Roosje. Als een van de weinige vrouwen maakt zij deel uit van het groepje plannenmakers.

De dramatische gevolgen van deze plannenmakerij is geschiedenis geworden.

Op 2 december 1975 wordt de stoptrein Groningen-Zwolle bij Wijster gekaapt door zeven bewapende Molukse jongeren uit Bovensmilde. Tegelijkertijd wordt de

Indonesische ambassade in Den Haag binnengevallen waarna het personeel wordt gegijzeld door eveneens zeven bewapende Molukse jongeren.

Bij Wijster vallen drie doden, de machinist en twee gijzelaars. In Den Haag valt één dode, een personeelslid van de ambassade.

Mede door bemiddeling van ingenieur Manusama, de beoogde president van de Republiek der Zuid-Molukken, worden beide acties beëindigd na respectievelijk 12 en 17 dagen.

De daders krijgen hoge gevangenisstraffen. Eén van hen pleegt zelfmoord in de gevangenis. Roosje noch David hebben aan de acties deelgenomen en ontspringen de dans. Zij zijn plannenmakers, maar missen het militante fanatisme van de uitvoerders van die plannen.

Onder druk van de Molukse gemeenschap is David er wèl bij, wanneer in het voorjaar van 1977 bij de Punt opnieuw een trein wordt gekaapt, zij het onder een andere naam. Hij vindt de dood, wanneer de trein door het korps Mariniers met veel machtsvertoon wordt bevrijd.

Roosje blijft achter met twee kinderen, in eeuwige rouw gedompeld om het verlies van de liefde van haar leven.

Denny's

Erik stuurt de grote huurauto het parkeerterrein op. Na een urenlange rit door het saaie vlakke land van Texas is hij toe aan een hapje eten en wil hij even zijn benen strekken.

Joyce heeft al die tijd naast hem liggen slapen, maar wanneer de auto tot stilstand komt doet zij haar ogen open, gaapt ongegeneerd en rekt zich uit. Haar knappe gezicht licht geelrood op door het neon logo van het wegrestaurant. Buiten begint het te schemeren.

“Hè hè, zijn we er eindelijk?”

“Neen, nog niet, maar ik moet even iets eten.”

“Meneer moet weer eten. Kon je niet wachten tot het hotel. Al die hamburgers komen mijn strot uit.”

Zonder nog iets te zeggen opent Erik zijn portier en stapt uit. Joyce zucht diep, maar maakt haar gordel los en stapt ook uit. Zij volgt Erik met onmiskenbare tegenzin naar de ingang, maar slaat na de voordeur zonder iets te zeggen meteen linksaf. Richting toiletten, ziet Erik.

Hij betreedt de grote langwerpige zaal. Zijn groet wordt niet beantwoord door de forse vrouw van middelbare leeftijd die achter de bar bezig is met iets onduidelijks.

Wel maakt zij een soort uitnodigend gebaar met haar rechterarm. Erik begrijpt dat hij ergens kan gaan zitten.

In de zaal rijen identieke tafeltjes en stoelen. De opstelling doet hem denken aan de stoelen in de cabine van de Boeing waarmee zij gevlogen hebben. Gedempt licht.

Bordeauxrode en bruine tinten overheersen. Slechts hier en daar zitten mensen.

Hij kiest een tafeltje voorin de zaal, aan het raam met uitzicht op de parkeerplaats. Joyce is nergens te bekennen.

De forse vrouw, zij draagt een oranje jurk met een bekleet wit schortje ervoor, brengt een geplastificeerde menukaart, neemt het tafeltje demonstratief af met een niet al te fris ruikend doekje en verdwijnt weer. Even later komt zij de bestelling opnemen, maar Erik zegt dat hij nog moet kiezen. Al na een paar minuten staat zij weer naast zijn tafeltje en kijkt hem vragend aan. Hoewel hij razende trek heeft, wacht hij opnieuw met zijn bestelling. Als Joyce na een eeuwigheid eindelijk opduikt, zegt zij: "Heb je nou nog niet besteld? Ik hoef niets, hoor."

Koblenz

2015; ik ben op weg naar Rome.

Even de zonnebril omhoog, vliegt er vliegje in m'n oog, heb ik de rest van de dag zitten huilen op de fiets. Niet dat er verder veel reden was om te huilen, want dit was een prima dag! Na het ontbijt vlot op de fiets zonder jas, want de zon was er al bij en die is niet meer weggegaan.

Beetje traag traject door veel vals plat omhoog en hobbelig wegdek. Om kwart voor 11 een kop koffie bij Bahnhof Kottenforst (eigenlijk pas om 11 uur open, maar de juffrouw was met het goede been uit bed gestapt òf ik keek beduusd genoeg). Dan moet ik over de Rijnsoever heen klimmen tussen Villip en Oedingen, maar daarna stort ik naar beneden tot aan de Rijn. En die houd ik links voorlopig. Om 1 uur na 50 km kan ik zowaar lunchen (cola en een broodje braadworst, een soort Duitse hotdog).

Relaxed langs de Rijnsoever fietsen ("da bist du nicht allein" had een behulpzame Duitser mij gisteren al voorspeld en inderdaad zindert het van de fietsers); af en toe een slokje drinken en een Milky Way (die hebben ze in Duitsland nog wel, bij ons zie ik ze niet meer). In Koblenz is het nog een hele toer om over de Mosel te geraken, want de route volgt de Rijn, niet de Mosel. De Deutsches Eck is een toeristische topper. Iedereen wil de samensmelting van deze twee belangrijke rivieren zien. Bovendien is het nog steeds zeer aangenaam weer.

Maar het is inmiddels alweer bijna half 6 en ik heb er 101 km op zitten, dus het wordt tijd om een hotel te zoeken. Hotel Trieres Hof heeft zo'n typisch Duits éénpersoons kamertje vrij; niet groot, maar zeer functioneel met alles dr'op en dr'an. Voor een diner kan ik er niet terecht, maar

de mevrouw is optimistisch over het enorme aanbod aan eettenten vlak om de hoek...

2018; noordwaarts na de Frontlinieroute.

Mijn Argentijnse gastvrouw en ik. Zij met haar koeterwaals-Duits en ik met mijn gemankeerde Duits. Toch komen we er wel uit. Ik sta om half 8 klaar voor het ontbijt. Zij schrikt (in het koeterwaals-Duits). Ontbijt pas om half 9. Maar ik ga echt geen uur wachten (in mijn gemankeerde Duits). Bovendien is zij al bijna klaar met de voorbereidingen. Koffie loopt door. Broodjes zijn vers. Ik ga vast beginnen. Zij vindt het goed. Het is koud, zegt zij, 8 graden. Maar de zon schijnt uitbundig, denk ik, dus dat zal wel meevallen. Maar dat valt helemaal niet mee als ik om half 9 op de fiets zit. Ijskoud, zeker in de schaduw van de hellingen van het Moezeldal. Hard fietsen om warm te worden. Pas om 11 uur, in Zell, verwarmt de zon voldoende om het jasje weer uit te kunnen doen. Iets voorbij Zell, in Bullay, is een Bahnhof. Hoewel het vandaag prachtig weer is en de temperatuur inmiddels meer dan acceptabel aanvoelt, ga ik Koblenz op de fiets niet halen vandaag. Dus permitteer ik mij een 'verplaatsing'. Ik neem de trein tot Kobern-Gondorf (verder gaat hij trouwens niet vanwege werkzaamheden aan het spoor). Het laatste stuk naar Koblenz, zo'n 20 km, fiets ik dan weer als een soort afscheid van de Moezel. Ook in Koblenz is het druk, maar dat lijken meer de 'locals' die van een prachtige zondag genieten. Eerst fiets ik naar de Deutsches Eck, de plek waar de Moezel zich overgeeft aan de Rijn, mijn volgende rivier. Op weg naar Rome, 3 drie jaar geleden, kwam ik hier ook langs toen ik de Rijn stroomopwaarts volgde.

Mijn 3e week begint morgen en dan volg ik de Rijn stroomafwaarts, net als de Batavieren indertijd. Om kwart voor 3, nadat ik eerst weer bot heb gevangen bij een ander hotel, check ik in bij Hotel Kornpforte na 71 gefietste kilometers en ongeveer 70 km per trein. Een piepklein kamertje voor een piepklein prijsje inclusief Frühstück. Ook hier weer wifi van minderwaardige kwaliteit. Ik flaneer wat door de stad, drink een biertje (nu ik niet meer hoeft te fietsen vandaag), en oriënteer mij op eettentjes voor vanavond en een goede uitvalsweg voor morgen. Schuin tegenover het hotel is een restaurant, Havana. Ziet er leuk uit. Het eten is erg lekker, maar het enige dat in de verte doet herinneren aan Cuba zijn de foto's van Che Guevara, je weet wel die met de sigaar in zijn mond (een astmatische dokter zou beter moeten weten!). Nòg geen schnitzel gegeten...

Pech

Nadat ik Tournai heb verlaten fiets ik langs de Schelde. De kade heeft een slecht wegdek; hier en daar een gat door een ontbrekend keitje en op een gegeven moment rijd ik lek. Een 'snake bite' doordat ik met mijn achterwiel door zo'n gat ben gereden. Tassen afladen, fiets omkeren, binnenband uitnemen, plakken en weer oppompen. Met dat fietspompje duurt dat langer dan de hele plakoperatie. Door dit tijdverlies passeer ik pas om een uur of zes de Franse grens. Ik vind een B&B in Rumégies. Men beschikt daar over een echte fietspomp.

Het is augustus 2010 en ik ben op weg naar Santiago de Compostella. Ik maak gebruik van de drie routeboekjes van Clemens Sweerman, die mij hoogstpersoonlijk nog een voorspoedige tocht heeft toegewenst toen wij elkaar kort spraken op de Vakantiebeurs eerder dit jaar.

In de stromende regen rijd ik in Chartres weer lek. Dit keer vind ik een droog plekje onder een carwash, maar ik kan het lek niet zo snel lokaliseren en ik leg een reservebinnenband om mijn wiel. Weer lukt het mij niet om de band lekker hard op te pompen.

De volgende ochtend dwaal ik een stuk van de route af op zoek naar een fietspomp, die ik overigens niet vind. De gps stuurt mij rechtstreeks terug naar de route dwars door een vers omgeploegde akker. Wanneer ik mijn fiets de weg heb opgezeuld besluit ik nog maar een half uurtje te pompen met het fietspompje. Pas nadat ik mijn schoenen en de banden heb ontdaan van de meeste vette klei vervolg ik mijn weg.

In Chateaudun zie ik ze voor het eerst. Spiksplinternieuwe rode Ortliebtassen en lichtgevende gele jasjes. Brabanders blijkt, wanneer wij elkaar op het marktplein van Chateau Renault even spreken. Ervaren fietsers. Bertie en Lenie.

In Valence belanden we in dezelfde chambres d'hôtes en daarna fietsen we min of meer samen tot we in St. Emilion afscheid nemen. Zij waren al twee keer eerder in Santiago en gaan nu linksaf richting Brianne om over het Massif Central naar Basel te fietsen. Bij het afscheid maakt Bertie mij opmerkzaam op mijn tot op het canvas versleten achterband. Waarschijnlijk te lang op een halfzachte band gereden. Die moet worden vervangen.

Ik fiets verder zuidwaarts, maar ik ben toe aan een rustdag. Die houd ik in Cadillac.

Ik vind een fietsenmaker, maar die blijkt op vakantie te zijn. Als ik op maandag mijn tocht vervolg, kan ik in Labouheyre een buitenband scoren. Ik moet die wel zelf omleggen, want de werkplaats is gesloten en de man staat vandaag alleen in de zaak. Wel levert hij na afloop lucht, water en zeep.

Reeds de volgende dag rijd ik opnieuw lek, in Bergouey. Dit keer krijg ik lucht bij een tractorwerkplaats; snoeihard is mijn band nu.

Maar de ellende met mijn achterwiel is nog niet voorbij. Ik loop een slag in het wiel op wanneer de geparkeerde fiets omvalt en het achterwiel blijft steken in een sleuf in het beton van het wegdek. Zelf verhelpen maakt de zaak alleen maar erger en pas in Burgos vind ik een fietsenmaker die het wiel weer geheel straktrekt.

Tot aan Santiago en verder nog, tot Cap Finisterre, blijf ik vervolgens verschoond van pech.